

Arrest

nr. 86 357 van 28 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2012.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

B., M.(...) (R.R.: (...))

Geboren te Temsamane op (...)1977

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009, betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Hij heeft echter noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008, noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene komt eveneens niet in aanmerking voor criterium 2.8B van de vernietigde instructies. Hij voegt bij zijn aanvraag een arbeidscontract toe d.d. 07.12.2009, om tewerkgesteld te worden bij de firma Q.(...) SPRL (met ondernemingsnummer (...)). Echter, uit het Belgisch Staatsblad (d.d. 16.06.2010) blijkt dat dit bedrijf op 07.06.2010 failliet verklaard werd. Het mag dus duidelijk zijn dat betrokkene onmogelijk tewerkgesteld zal kunnen worden bij deze firma. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het aan betrokkene toekomt om zijn dossier op te volgen, indien nodig aan te vullen met nieuwe elementen en onze diensten op de hoogte te brengen van eventuele wijzigingen in zijn dossier. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op criterium 2.88 van de vernietigde instructies. Hij legt immers geen arbeidsovereenkomst voor waaruit zou kunnen blijken dat hij in de toekomst zal kunnen worden tewerkgesteld na de aflevering van een arbeidskaart 8, zoals voorzien wordt in het criterium 2.88 van de vernietigde instructies.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene zou sinds 2003 in België verblijven, zou geïntegreerd zijn, zou een zeer goede praktische kennis hebben van de Nederlandse taal, zou zijn kennis van het Nederlands nog willen vervolmaken, zou veelvuldige contacten onderhouden met Nederlandssprekende mensen, heeft zich aangemeld voor Nederlandse lessen en heeft zijn niveau laten bepalen, zou matig Frans spreken, legt een arbeidscontract, een attest van werkbereidheid, een huurcontract en getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit • element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden

Betrokkene haalt ten slotte nog aan dat zijn band met Marokko zo goed als onbestaande zijn. Er dient echter opgemerkt te worden dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest om illegaal in België te verblijven, alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst.”

Op 23 september 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het beginsel *“patere legem quam ipse fecisti”* en van het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Enig middel

Genomen uit de schending van het beginsel patere legem quam ipse fecisti en uit de schending van het gelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Doordat de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag van verzoeker afwijst als ongegrond omdat het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract niet weerhouden zou kunnen worden, gelet op het tussengekomen faillissement van de werkgever

Terwijl de verklaarde beleidslijn van zowel de Minister als de Dienst Vreemdelingenzaken was en is dat de geldigheid van de arbeidsovereenkomst enkel beoordeeld wordt op het moment van indiening van de aanvraag tot machtiging van verblijf; zonder rekening te houden met latere gebeurtenissen zoals met name het faillissement van de werkgever

Zodat de bestreden beslissing in strijd is met voornoemde beleidslijn en aldus het beginsel patere legem quam ipse fecisti schendt

En zodat de aanvraag van verzoeker volgens andere criteria beoordeeld wordt dan de criteria gehanteerd bij eerdere, volledig gelijklopende aanvragen (schending van het gelijkheidsbeginsel)

Toelichting:

1. Het beleid van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake het nemen van beslissingen in het kader van punt 2.8.B van de instructie blijkt uit de weergave van de besprekingen in het opvolgingscomité op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie, www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht.

“Het opvolgingscomité regularisatie gaf wat nieuwe info vrij over de toepassing van de criteria en procedure voor “humanitaire regularisaties” in het kader van artikel 9bis van de Verblijfwet. De Dienst Vreemdelingenzaken past nog steeds de criteria toe die bepaald zijn in de instructie van 19/7/2009, in het kader van het discretionair beleid ten gronde van de bevoegde minister en staatssecretaris.

Via deze nieuwsbrieven verspreidt het Kruispunt Migratie-Integratie bijkomende info uit het “opvolgingscomité regularisatie” van het kabinet Wathélet voor migratie- en asielbeleid met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), het Forum Asiel en Migraties (FAM), de Ordes van de Balies, en het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding. Het Kruispunt M-I neemt hieraan deel als lid van FAM. We gaven eerder al verslag van info uit het opvolgingscomité, in ondermeer de volgende nieuwsbrieven: 2010 nr. 13, 2010 nr. 7, 2010 nr. 3 en 2009 nr. 19.

Hierna situeren we de laatste nieuwe verduidelijkingen inzake de huidige regularisatie-operatie:

[...]

Behandeling van een 2.8.B aanvraag door DVZ (economische regularisatie)

[...]

• *Nieuwe info: Als dit arbeidscontract tijdens de behandelingsperiode van de regularisatie-aanvraag al niet meer geldig is (bv omdat de voorziene datum van indienstneming verloopt, of omdat de kandidaat-werkgever failliet is), dan is dat voor Dienst Vreemdelingenzaken geen reden tot weigering van de regularisatie. DVZ beoordeelt enkel of er tussen 15/9 en 15/12/2009 een arbeidscontract werd voorgelegd voor de vereiste duur en het vereiste loon. Als dat voldaan is (en ook de andere 2.8.B voorwaarden), dan beslist Dienst Vreemdelingenzaken positief tot regularisatie onder opschortende voorwaarde “.*

(Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht 3/2011 dd. 14 februari 2011)

2. *De bestreden beslissing, die de regularisatieaanvraag van verzoeker afwijst enkel en alleen omdat de werkgever intussen failliet is verklaard, wijkt volledig af van de onder het vorige punt geciteerde beleidslijn. Nochtans is het duidelijk dat, wanneer er vaste criteria gehanteerd worden om een onbepaald aantal aanvragen te beoordelen, dat de organen van actief bestuur gehouden zijn om die criteria ook toe te passen in alle gevallen, en niet op een sporadische manier (soms wel, soms niet).*

Dit is des te meer het geval, nu de vaste criteria waarvan sprake, publiek gemaakt zijn via een overlegorgaan dat specifiek in het leven is geroepen om de regularisatiecampagne op te volgen. De aldus bekend gemaakte beleidslijn ent zich op de criteria en voorwaarden zoals die blijken uit de instructie en het daarbij horende vademecum. Het gaat om een eigen interpretatie door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze criteria, en deze interpretatie is bindend voor diegene die ze zelfde wereld heeft ingestuurd.

Door af te wijken van de uitdrukkelijk verklaarde beleidslijn, zonder enige (redelijke) verantwoording, schendt de bestreden beslissing het beginsel patere legem quam ipse fecisti.

3. Op 14 februari 2011 kon de neerslag van de besprekingen in het opvolgingscomité worden opgenomen in de nieuwsbrief 3/2011.

Dit betekent dat, minstens tot op dat moment, de Dienst Vreemdelingenzaken de regularisatieaanvragen gebaseerd op het criterium 2.8.B, op die basis heeft beoordeeld, dus zonder rekening te houden met het wel en wee van het bedrijf van de werkgever sinds december 2009.

Gelet op het grote aantal aanvragen en op het overeenkomstig grote aantal beslissingen die zijn tussengekomen voor de datum van de thans bestreden beslissing, kan het niet anders dan dat aanvragen gunstig werden beoordeeld, niettegenstaande het tussengekomen faillissement van de werkgever.

De aanvraag van verzoeker wordt dus, zonder enige redelijke verantwoording, anders behandeld dan aanvragen die volledig gelijklopend waren aan die van verzoeker. Zulks schendt uiteraard het gelijkheidsbeginsel.

4. De in huidig middel aangekaarte problematiek doet zich recent blijkbaar meer voor, in die mate dat meergenoemde problematiek op initiatief van de vertegenwoordigers van de balie op de agenda van de volgende vergadering van het opvolgingscomité dd. 21 oktober 2011 werd geplaatst.

Gelet evenwel op de thans lopende beroepstermijn, kan verzoeker niet afwachten wat de uitkomst van de discussie op voormelde vergadering zal zijn, en dient hij zich nu reeds te voorzien voor uw Raad.

Het enig middel is gegrond."

2.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij inhoudelijke kritiek uit op de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, zodat het middel derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld.

Inzake de aangevoerde schending van het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*" en van het gelijkheidsbeginsel, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat, opdat voldaan is aan de voorwaarden vervat in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, de vreemdeling op basis van de overgelegde arbeidsovereenkomst ook effectief moet kunnen worden tewerkgesteld na de aflevering van een arbeidskaart B. Zij voert bij het aanhalen van "*de besprekingen in het opvolgingscomité op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie*" aangaande de "*behandeling van een 2.8B aanvraag door DVZ (...)*" in het licht van het engagement van de staatssecretaris de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen, in hoofdzaak aan dat de verwerende partij bij het beoordelen van de geldigheid van een arbeidsovereenkomst geen rekening vermag te houden met latere gebeurtenissen zoals het faillissement van de werkgever. De verzoekende partij stelt daarnaast dat gezien het grote aantal aanvragen en het overeenkomstig grote aantal beslissingen, het niet anders kan dan dat aanvragen gunstig werden beoordeeld, niettegenstaande het faillissement van de werkgever en meent dat haar aanvraag zonder enige redelijke verantwoording, anders werd behandeld dan aanvragen die gelijklopend zijn.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing waar, onder meer, wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan criterium 2.8B van de vernietigde instructie daar zij geen arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in de toekomst zou kunnen worden tewerkgesteld omdat uit het Belgisch Staatsblad zoals gepubliceerd op 16 juni 2010 blijkt dat de firma waarmee zij deze arbeidsovereenkomst heeft gesloten failliet werd verklaard, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift - zij het middels het aanhalen van "*de besprekingen in het opvolgingscomité op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie*" aangaande de "*behandeling van een 2.8B aanvraag door DVZ (...)*" in het licht van het engagement van de staatssecretaris de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen - bijgevolg uitsluitend aan dat zij wél voldoet aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Deze voorwaarde een arbeidsovereenkomst voor te leggen waaruit blijkt dat zij in de toekomst kan worden tewerkgesteld, kadert in het criterium 2.8B geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 25 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 2 april 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt dat een dubbel onderzoek had moeten worden gevoerd door de verwerende partij. Meer bepaald een eerste onderzoek

op basis van de instructies van 19 juli 2009, gezien de staatssecretaris na vernietiging van de instructies door de Raad van State de instructies toch bleef gebruiken en daarnaast - ingeval de verwerende partij beslist niet te regulariseren - een tweede onderzoek op basis van een algemene toetsing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met name het verschaffen van uitleg waarom de regels van de instructies niet van toepassing zijn. De vernietiging van de instructies van 19 juli 2009 geven volgens de verzoekende partij immers geen vrij spel om de beginselen van behoorlijk bestuur, die de discretionaire bevoegdheid begrenzen, te schenden.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat

“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, net zoals hetgeen door haar werd geopperd ter terechtzitting van 25 april 2012, niet dienstig is.

2.3 De verwijzing naar het beginsel *“patere legem quam ipse fecisti”* betreft evenzeer de kritiek van de verzoekende partij op de wijze waarop deze instructie werd toegepast. Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, kan de verzoekende partij de schending van het beginsel *“patere legem quam ipse fecisti”* evenmin dienstig aanvoeren.

2.4 Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt ook niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Het enig middel is ongegrond.

2.5 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS